

JANA OSZTÉNYI

Životopis

Paní Jana Ostzényi se narodila v roce 1962 v Plzni velmi mladým rodičům a její dětství nebylo příliš idylické. S péčí o miminko pomáhala babička z otcovy strany, která často suplovala lásku rodičů. Později začala paní Jana navštěvovat celotýdenní školku, což znamenalo, že se s rodiči vídala jen o víkendu a jejich vztah ještě více strádal. Přišel rok 1968 a rodiče se před malou dcerkou netajili tím, že by chtěli odejít z Československa a ujišťovali ji, že za nimi přijede. V roce 1969 rodiče emigrovali do Západního Berlína a paní Janu nechali v péči prababičky a pradědečka, kteří ji obklopili láskou a velmi se jí věnovali. Když však nastoupila do první třídy, situace se zkomplikovala a státní moc rozhodla, že jsou praprarodiče "přestárlí pro výchovu". Protože nikdo jiný z rodiny si ji vzít nemohl, byla dána do dětského domova v Plzni. Zde strávila dva roky a na pobyt v dětském domově nemá paní Jana dobré vzpomínky. Děti dokázaly být na sebe zlé a ona netušila, jak dlouho tam zůstane, ale s každým zazvoněním doufala, že si pro ni někdo přijde. Dočkala se, když si ji z dětského domova odvedl Pavel, nevlastní bratr jejího otce, a společně se svojí maminkou, babičkou Jany, jí vytvořili láskyplnou rodinu. Rodiče se ji snažili dostat prostřednictvím Červeného kříže i jinými způsoby do Západního Berlína. Existoval plán, že dceru nechají převézt za hranice kamionem. Vzhledem k tomu, že dopisy byly cenzurovány a telefony odposlouchávány, mělo dojít k setkání Janiných rodičů a manželky Pavla v Římě, kde by byly dohodnuty podrobnosti. Ke schůzce však nedošlo. O celou záležitost se zajímala StB, paní Jana byla zastrašována jejími příslušníky, že v Německu jsou strašné životní podmínky a že už nikdy neuvidí babičku. A tak se ve dvanácti letech, kdy mohla odejít za rodiči, rozhodla neopustit babičku a zůstat v Československu. Až do tohoto okamžiku byla s rodiči v písemném kontaktu, po jejím rozhodnutí však jakékoli kontakty s rodiči ustaly. I ve škole byla občas kvůli svým rodičům terčem posměchu.

Babička jí byla obrovskou oporou, ve všem jí podporovala a stejně jako ostatní děti, o které se starala, vedla i malou Janu k tomu, aby vždy věděla víc než ostatní. Babička ji vštěpovala lásku k vlasti a jejím krásám. Vzhledem k nové rodinné situaci se paní Jana s babičkou a ostatními dětmi odstěhovala na Slovensko do Velkých Kapušan, kde chodila na základní školu. V pololetí deváté třídy se rodina vrátila zpět do Čech, do městečka Chodov, a paní Jana se potýkala s nedostatkem v českém jazyce. Zároveň nastaly problémy s dalším studiem, protože byla dítětem emigrantů. V Chodově hrála v ochotnickém divadle a rozhodla se tajně udělat přijímačky na divadelní školu. Doufala, že by jí mohlo pomoci to, že jejím strýcem byl Michal Tučný. Přesto však byla odmítnuta, skutečnost, že její rodiče emigrovali, byl silnější. Nakonec šla studovat na Střední odborné učiliště keramické, obor malíř porcelánu, kde se seznámila i se svým manželem.

Když bylo paní Janě 20 let, podařilo se manželovi uplácením zařadit setkání s jejími rodiči. Byl to pro ni velký emotivní zážitek, když tehdy z šedivého komunistického Československa přijela do barevného Berlína. I přesto tam nezůstala. Jak sama paní Jana řekla, necítila se tam úplně dobře. Později začali rodiče jezdit za paní Janou do Čech, postavili si zde dokonce i dům, ale nakonec se vrátili zpět do Berlína. Vztahy s rodiči se už nepodařilo úplně napravit. Svému otci dokázala alespoň částečně odpustit a měla s ním později vcelku dobrý vztah. S maminkou už k sobě cestu nenašly. V současnosti je otec již po smrti a maminka žije v Berlíně.

Tvrdá životní zkušenost dala paní Janě obrovskou sílu něco v životě dokázat. V době, kdy už byla vdaná, se rozhodla pro další studium. V roce 1986 si dodělala maturitu na Střední průmyslové škole keramické, obor technologie porcelánu a o dvanáct let později vystudovala Vyšší odbornou školu, Institut Heleny a Markéty Jarkovských, obor lektor aerobiku a pohybových aktivit, provozování tělovýchovných škol a zařízení. Vzorem jí byla Pavlova manželka, která vystudovala baletní školu Vlastimila Harapese a přivydělávala si jako cvičitelka. Paní Jana se tak celý život věnuje sportu. Jako cvičitelka, masérka a výživová poradkyně pracovala v hotelech v Karlových Varech, své zkušenosti ale využila i na pracovních stážích v Tunisku, Chorvatsku a na Mallorce. Dosáhla také významných úspěchů na vrcholných sportovních soutěžích. V roce 2017 splnila přání své babičky, aby někdo z jejich rodiny měl titul, a začala studovat na Vyšší odborné škole pedagogické v Karlových Varech, obor Sociální

pedagogika, kde získala titul Dis. V době koronavirové krize tak mohla pracovat v azylovém domě v Sokolově. Nebylo to ovšem jediné splněné přání v jejím životě. Ke svým padesátinám se rozhodla splnit jedno i sobě, a to vystoupit v cirkusu. Když byla paní Jana malá, brávala ji babička za poslední peníze do cirkusu, mnohem více než sledovat představení ji ale bavilo prozkoumávat maringotky a zamilovala se do cirkusáckého prostředí. Na její padesáté narozeniny vystupoval v Karlových Varech cirkus Jo-Joo. Šla se tam podívat a s principálem Jaromírem Joo se dohodla, že natrénují vzdušnou akrobacii a příští rok s nimi vystoupí. Vše se povedlo a za rok paní Jana vystoupila v cirkusu na šálách, v sedmi metrech bez jištění. A stále s nimi občas vystupuje na jejich domovské scéně ve Zbožíčku v okrese Nymburk. V současné době se nadále věnuje sportovní činnosti zaměřené na rehabilitace a zdravý životní styl. Dlouhodobě se také snaží pomáhat lidem s handicapem.

Babičku paní Jana milovala a respektovala. Vštípila jí základní morální hodnoty. Proto zakončíme její životní příběh radou, kterou se paní Jana řídí celý život.

„Když si nebudeš úplně jistá svým jednáním, tak jdi, postav se proti zrcadlu a podívej se na sebe. A zkus říci, co chceš udělat. Jestli se na sebe nedokážeš podívat, tak to nedělej...“

